I sag 235/82

FERRIERE SAN CARLO SpA, via Nazionale 1, Caino, Provinzia di Brescia, ved sin administrerende direktør, geometer Faustino Busseni, repræsenteret af advokat Fabrizio Massoni og med valgt adresse hos advokat André Elvinger, 15 Côte d'Eich, Luxembourg,

sagsøger,

mod

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER, ved Fabro som befuldmægtiget, og med valgt adresse hos Oreste Montalto, Kommissionens juridiske tjeneste, Jean Monnet-bygningen, Plateau du Kirchberg, Luxembourg,

sagsøgt,

hvori der er nedlagt påstand om annullation af den beslutning af 13. august 1982, hvorved Kommissionen i medfør af artikel 9 i Kommissionens beslutning nr. 2794/80/EKSF af 31. oktober 1980 idømte sagsøgeren en bøde på 165 570 ECU for at have overskredet den produktionskvota for produkter i gruppe IV (lette profiler), som sagsøgeren havde fået tildelt for fjerde kvartal 1980, med 2 007 tons,

har

DOMSTOLEN (femte afdeling)

sammensat af afdelingsformanden Y. Galmot, dommerne P. Pescatore, Mackenzie Stuart, O. Due og U. Everling,

generaladvokat: G. Reischl
justitssekretær: ekspeditionssekretær H. A. Rühl

afsagt følgende

DOM

Sagsfremstilling

Sagens faktiske omstændigheder, retsforhandlingernes forløb samt parternes påstande, anbringender og argumenter kan sammenfattes således:

I — Faktiske omstændigheder og skriftveksling

A — De faktiske omstændigheder

a) Gældende retsforskrifter

I løbet af tredje kvartal 1980 skønnede Kommissionen, at den europæiske jern- og stålindustri befandt sig i en »åbenbar krise« i EKSF-traktatens artikel 58's forstand. Da den ikke mente, at de indirekte muligheder for indgreb, som den rådede over, havde været tilstrækkelige effektive til at imødegå denne situation, så den sig nødsaget til, gennem udstedelse af en række bindende forskrifter, at gribe direkte ind i produktionen for at genoprette ligevægten mellem udbud og efterspørgsel.

Som følge heraf indførte den ved beslutning nr. 2794/80 af 31. oktober 1980 (EFT L 291, s. 1) en kvotaordning for stålproduktionen for virksomhederne i jern- og stålindustrien, som fandt anvendelse på fjerde kvartal 1980 og de to første kvartaler af 1981.

Ifølge beslutningens artikel 3 fastsætter Kommissionen kvartalsmæssige produktionskvotaer for hver virksomhed på grundlag af virksomhedens referenceproduktion og ved anvendelse af reduktionssatser på referenceproduktionen.

Ifølge beslutningens artikel 7, stk. 1, er virksomhederne, med forbehold af eventuelle overgangsjusteringer, forpligtet til at overholde de produktionskvotaer, som Kommissionen har meddelt dem. Ifølge artikel 7, stk. 2, »må virksomhederne . . ., for så vidt angår leverancer af produkter, der er underkastet kvotasystemet, . . . ved leverancer inden for Fællesskabet . . . ikke . . . for hver enkelt produktgruppe . . . overskride forholdet mellem leverancerne til Fællesskabet og samlede leverancer i de 12 måneder i tidsrummet fra juli 1977 til juni 1980, i hvilke summen af produktionen af de fire grupper af valsede produkter var højst«.

Artikel 9 lyder således:

»Virksomheder, som overskrider deres produktionskvota eller den del af denne kvota, som i henhold til artikel 7, stk. 2 og 3, kan leveres inden for det fælles marked, pålægges en bøde, der generelt beløber sig til 75 ECU/ton for overskridelser for almindeligt stål og til 150 ECU/ton for overskridelser for specialstål . . . Dette beløb forhøjes med 1 % for hver påbegyndt måned, betalingen er forsinket, at regne fra den dato, der er fastsat i sanktionsbeslutningen«.

I henhold til beslutningens artikler 10-13 er virksomhederne over for Kommissionen forpligtet til fra oktober måned 1980 månedligt og for hver enkelt værk at opgive deres produktion af råstål og

valsede produkter samt fordelingen af deres leverancer mellem det fælles marked og udførslerne til tredjelande.

Endelig kan Kommissionen om fornødent i medfør af artikel 14 tilpasse bestemmelserne i beslutningen, »såfremt de produktions- og leveringsrestriktioner, der pålægges ved denne beslutning, og de dertil hørende gennemførelsesforanstaltninger medfører usædvanlige vanskeligheder for en virksomhed«, forudsat Kommissionen modtager den fornødne dokumentation herfor.

b) Firmaet Ferriere San Carlo's situation i fjerde kvartal 1980

I dette kvartal fastsatte Kommissionen sagsøgerens produktionskvota til 5 792 tons stål for produkter i gruppe IV.

Det er blevet konstateret, at sagsøgeren overskred denne produktionskvota med 2 007 tons.

Som følge heraf pålagde Kommissionen, ved beslutning af 13. august 1982, firmaet Ferriere San Carlo en bøde på 165 570 ECU, efter at firmaet havde haft lejlighed til at fremsætte sine bemærkninger, således som det er foreskrevet i EKSF-traktatens artikel 36. stk. 1.

B — Skriftveksling

Den 17. september 1982 har firmaet Ferriere San Carlo anlagt sag med påstand om annullation af Kommissionens beslutning af 13. august 1982.

Skriftvekslingen er forløbet forskriftsmæssigt.

På grundlag af den refererende dommers rapport og efter at have hørt generaladvokaten har Domstolen besluttet at indlede den mundtlige forhandling uden forudgående bevisførelse. Domstolen har dog opfordret parterne til at besvare nedenstående spørgsmål inden de mundtlige forhandlinger:

A — *Kommissionen for De europæiske Fællesskaber* anmodes om at besvare følgende spørgsmål skriftligt inden den 1. maj 1983:

a) Generelle oplysninger

1. Kommissionen opfordres til at fremlægge de skrivelser til firmaet Ferriere San Carlo SpA, hvorved Kommissionen fastsatte firmaets produktionskvoter fra fjerde kvartal 1980 til fjerde kvartal 1981.

2. Kommissionen opfordres til at fremlægge de erklæringer vedrørende fremstillingen af valsede produkter i løbet af disse kvartaler, som Kommissionen har modtaget fra sagsøgeren, eller, såfremt sagsøgeren ikke har afgivet sådanne erklæringer, alle de oplysninger vedrørende sagsøgerens stålproduktion i løbet af samme periode, som Kommissionen kan have haft kendskab til.

b) Hvorvidt kvotasystemet er tilsidesat

3. Kommissionen har i sin duplik (på side 3, tredje afsnit) anført, at den før den 7. oktober 1980 havde underrettet virksomhederne inden for jern- og stålindustrien om, at den fra 1. oktober 1980 påtænkte at indføre et kvotasystem for stålproduktionen. Kommissionen opfordres til at fremlægge alle nødvendige oplysninger og dokumenter herom.

4. Erkender Kommissionen, at det sagsøgende firmas produktionskvotaer for fjerde kvartal 1980 var udtømt og endog overskredet på det tidspunkt, hvor beslutning nr. 2794/80/EKSF trådte i kraft (offentliggjort i EFT af 31. 10.

1981), og at firmaet følgelig midlertidigt fuldstændigt indstillede sin virksomhed i november og december 1980 for ikke at forøge kvotaoverskridelsen?

c) Vedrørende anvendelse af bestemmelserne i beslutning 2794/80/EKSF af 31. oktober 1980

5. Kommissionen opfordres til at tage stilling til sagsøgerens anbringende om, at de firmaet tildelte kvotaer ikke blev ændret på trods af en stigning i dets produktionskapacitet (anbringendet er nævnt i stævningen på side 2, femte afsnit og gentaget i replikken på side 5) og navnlig at angive, om det sagsøgende firma har forelagt Kommissionen en ansøgning i medfør af artikel 4, stk. 4, i beslutning nr. 2794/80/EKSF (tilpasning af referenceproduktionen i tilslutning til et behørigt anmeldt investeringsprogram)?

6. Har Kommissionen modtaget en ansøgning fra firmaet om anvendelse af bestemmelserne i artikel 14 i beslutning nr. 2794/80/EKSF (tilpasning af bestemmelserne i beslutningen på grund af usædvanlige vanskeligheder hos den pågældende virksomhed).

d) Vedrørende de nærmere regler for fastsættelsen af bøden

7. Ifølge artikel 9 i i beslutning nr. 2794/80/EKSF udgør bøden normalt 75 ECU pr. ton, hvormed den almindelige produktionskvota for stål overskrides. Findes der nogen praksis, hvorefter Kommissionen afpasser bødens størrelse efter virksomhedens betalingsevne og navnlig under hensyn til de usædvanlige vanskeligheder som virksomheden derved stilles overfor?

8. Kommissionen opfordres til at tage til genmæle over for sagsøgerens påstand vedrørende den nærmere fastsættelse af bøden, og navnlig at tage stilling til følgende punkter:

— Gælder der samme regler for fastsættelse af bøden til stålproducenterne som til de erhvervsdrivende, der udelukkende driver forarbejdningsvirksomhed?

— Fortolker Kommissionen i bekræftende fald EKSF-traktatens artikel 58 på den måde, at denne bestemmelse begrænser bøden til den merværdi, som forarbejdningen tilfører produktet?

— Kan Kommissionen tage klar stilling til sagsøgerens påstand vedrørende nedsættelse af bøden fra 165 570 ECU til 56 775 ECU?

B — *Sagsøgeren* opfordres til at besvare følgende spørgsmål skriftligt inden den 1. maj 1983:

a) Generelle oplysninger

1. Det sagsøgende firma opfordres til, med støtte i den fornødne dokumentation, at give en nøjagtig beskrivelse af sin virksomhed, herunder navnlig angive firmaets produktion for fjerde kvartal 1980, eventuelt opdelt efter de enkelte sektorer (produktion, forarbejdning etc.).

2. Det sagsøgende firma opfordres til nøjagtigt at angive produktionen i tons af produkter, henhørende under gruppe IV i henhold til artikel 2 i beslutning nr. 2794/80/EKSF, og derved angive produktionen for hver måned i 1980.

b) Hvorvidt der foreligger en overtrædelse af kvotasystemet

3. Det sagsøgende firma opfordres til at fremlægge fornøden dokumentation til støtte for sit anbringende om, at firmaet på det tidspunkt, hvor beslutning nr. 2794/80/EKSF trådte i kraft (den blev offentliggjort i EFT den 31. 10. 1980), havde udtømt og endog overskredet den produktionskvota, firmaet havde fået tildelt for fjerde kvartal 1980, og at

firmaet herefter fuldstændigt indstillede sin virksomhed i november og december 1980 for ikke at overskride kvotaen yderligere.

c) Vedrørende anvendelsen af bestemmelserne om tilpasningsmuligheder i henhold til beslutning nr. 2794/80/EKSF

4. Det sagsøgende firma opfordres til nøjagtigt og detaljeret at angive, i hvilket omfang den ændrede sin produktionskapacitet, og hvorvidt Kommissionen modtog meddelelse herom i overensstemmelse med bestemmelserne i artikel 4, stk. 4, i beslutning nr. 2794/80/EKSF?

5. Har Kommissionen fra det sagsøgende firma modtaget en ansøgning om at bringe bestemmelserne i henhold til artikel 14 i beslutning nr. 2794/80/EKSF i anvendelse (tilpasning i tilfælde af usædvanlige vanskeligheder)?

d) Vedrørende fastsættelsen af bøden størrelse

6. Sagsøgeren opfordres til at fremlægge alle nødvendige oplysninger med henblik på beregning af den merværdi (pr. ton), som den har tilført valsede produkter gennem sin forarbejdningsvirksomhed i fjerde kvartal 1980.

7. Sagsøgeren opfordres til at fremlægge alle nødvendige oplysninger til godtgørelse af dens påstand om, at betalingen af bøden vil have alvorlige følger for sagsøgerens virksomhed, såsom standsning af dens betalinger, indgivelse af konkursbegæring etc.

Ved kendelse af 9. marts 1983 har Domstolen i medfør af procesreglementets artikel 95, stk. 1 og 2, besluttet at henvise sagen til femte afdeling.

II — Parternes påstande

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

a) Principalt:

— det kendes for ret, at beslutningen af 13. august 1982 ikke har fornødent grundlag og derfor annulleres.

b) Subsidiært:

— såfremt Domstolen finder, at sagsøgeren bør pålægges en bøde, nedsættes bøden til et lavere beløb, hvorved den nærmere fastsættelse af beløbets størrelse overlades til Domstolens skøn.

c) Sagens omkostninger fastsættes i overensstemmelse med de herom gældende regler.

d) I sin replik har sagsøgeren desuden nedlagt påstand om, at der i givet fald fastsættes en afdragsordning for betaling af bøden, der tager hensyn til sagsøgerens økonomiske stilling og konjunkturerne i jern- og stålindustrien.

Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

a) Frifindelse.

b) Sagsøgeren tilpligtes at afholde sagens omkostninger.

III — Parternes anbringender og argumenter

Firmaet Ferriere San Carlo rejser indsigelse såvel mod bøden som mod dens størrelse.

A — Vedrørende selve bødepålægget

1. Vedrørende anbringendet om, at den anfægtede beslutning er ulovlig, fordi den ikke tager hensyn til, at den kvotaoverskridelse, som er foreholdt sagsøgeren, udelukkende beroede på

udførslen af 2 000 tons stål til et tredjeland (Libyen)

a) Firmaet Ferriere San Carlo gør gældende, at den foreholdte kvotaoverskridelse udelukkende beror på udførslen af to partier på hver 1 000 tons, som blev sendt til Libyen henholdsvis den 10. november og den 4. december 1980.

Firmaet mener ikke, at det kan bebrejdes at have overskredet sin kvota ved at levere to partier varer uden for Fællesskabet, idet tonnagen på disse to ordrer nøjagtigt svarer til tonnagen på den produktionsmængde, hvormed firmaet overskred kvotaen.

Sagsøgeren gør gældende, at Kommissionen ganske vist ikke efter EKSF-traktaten er forpligtet til at undtage visse dele af produktionen, som er bestemt til eksport, fra kvotaordningen, men at Kommissionen ikke efter EKSF-traktaten er forpligtet til at straffe en virksomhed, som har eksporteret til et land uden for EØF, så meget desto mere som sagsøgeren derved har handlet i traktatens ånd, således som det kan udledes af traktatens artikler 3 og 4, og desuden ikke har forvoldt de konkurrenter, der er etableret i medlemsstaterne, nogen skade.

b) Kommissionen har for det første gjort gældende, at begrebet »levering« må holdes ude fra begrebet »produktion«, idet disse to begreber intet har at gøre med hinanden.

Efter Kommissionens opfattelse vil enhver indskrænkning af produktionen have virkning såvel for afsætningsmulighederne på det fælles marked som for eksportmulighederne.

EKSF-traktaten forpligter altså ikke Kommissionen til at undtage visse dele af produktionen, som er bestemt til eksport, fra kvotaordningen.

Ifølge Domstolens dom af 7. juli 1982 i sag 119/81, Klöckner-Werke AG, er det alene er Kommissionen, der skønsmæssigt afgør, hvorvidt en virksomheds eksport til tredjelande skal medtages, og afgørelsen herom skal træffes under hensyn til de særlige behov på det fælles jern- og stålmarked og under hensyn til Fællesskabets interesse i dets forbindelser med tredjelande.

For det andet gør Kommissionen gældende, at den ikke på noget tidspunkt har påstået, at det var selve eksporten til Libyen, der udgjorde en kvotaoverskridelse. Det eneste den fastslog var, at det sagsøgende firma havde overskredet den kvota, det havde fået tildelt for fjerde kvartal 1980, og at det sagsøgende firmas argument om, at kvotaoverskridelsen er begrundet i, at det eksporterede en produktionsmængde af samme størrelse som kvotaoverskridelsen til Libyen, ikke kan anfægte lovligheden af Kommissionens beslutning.

2. Vedrørende anbringendet om, at den beslutning, som Kommissionens afgørelse af 13. august 1982 vedrørende sagsøgeren er truffet på grundlag af, nemlig Kommissionens beslutning nr. 2794/80/EKSF, er ulovlig, fordi den er blevet tillagt tilbagevirkende kraft

a) Firmaet Ferriere San Carlo gør gældende, at den anfægtede beslutning er ulovlig, fordi den er tillagt tilbagevirkende kraft, og dette af følgende to grunde:

— den første ordre på 10 000 tons, som blev sendt til Libyen den 10. november 1980, blev afgivet den 7. oktober 1980, dvs. før beslutning nr. 2794/80, som blev offentliggjort i EF-Tidende, trådte i kraft den 31. oktober 1980;

— der er ved fastsættelsen af kvotaoverskridelsen med urette taget hensyn til

produktionen i de tre sidste måneder af 1980. Normalt burde der ikke være taget hensyn til produktionen i oktober måned og til de ordrer, der er indgået og accepteret før den 31. oktober. Kommissionen bør derfor anerkende, at der højst foreligger en kvotaoverskridelse for halvdelen af den påtalte produktionsmængde.

b) Kommissionen har i sit svarskrift anført, at beslutning nr. 2794/80 også finder anvendelse på løbende kontrakter, og at det ikke, for så vidt angår sagsøgerens to sendinger til Libyen, er muligt at undtage fra denne regel.

I duplikken har Kommissionen gjort gældende, at det på grund af den forringede situation på stålmarkedet var nødvendigt at bringe kvotasystemet i anvendelse hurtigst muligt og at undgå, at visse af virksomhederne drog fordel af den usædvanlige forhøjelse af deres produktion i oktober 1980.

Kommissionen underrettede virksomhederne herom forud for det tidspunkt, hvor sagen blev forelagt Rådet, hvilket skete den 7. oktober 1980.

Under alle omstændigheder har virksomhederne modtaget officiel underretning om, at Kommissionen var i færd med i medfør af EKSF-traktatens artikel 58 at forberede indførelsen af en kvartalsvis produktionskvotaordning for samtlige virksomheder inden for jern- og stålsektoren, og at denne ordning også ville omfatte fjerde kvartal 1980. Virksomhederne har modtaget underretning herom dels gennem beslutning nr. 2613/80/EKSF af 10. oktober 1980 og dels gennem Kommissionens meddelelse af 11. oktober 1980 til EF's jern- og stålvirksomheder.

Beslutning nr. 2794/80 kan ikke antages ulovligt at være tillagt tilbagevirkende kraft, da det var en teknisk nødvendighed af fastsætte kvartalsvise kvotaer fra 1. oktober 1980 for at give virksomhederne mulighed for bedre at tilpasse deres produktionsprogrammer under hensyn til, at det inden for jern- og stålsektoren er kutyme at planlægge produktionen på grundlag af kvartalsvise programmer og at udfærdige status og årsregnskab efter solåret.

Med henblik på at afbøde de eventuelle ulemper for virksomhederne som følge af beslutning nr. 2794/80 er der endvidere ved beslutningens artikel 14 givet Kommissionen mulighed for at tilpasse beslutningens bestemmelser, såfremt der herved påføres en virksomhed usædvanlige vanskeligheder.

Den omstændighed, at det sagsøgende firma ikke har udnyttet denne mulighed, kan ikke bebrejdes Kommissionen og kan ikke betragtes som nogen formildende omstændighed.

3. Vedrørende anbringendet om, at den anfægtede beslutning er i strid med EKSF-traktatens artikler 3, 4 og 33 og med artikel 14 i beslutning nr. 2794/80

a) Firmaet Ferriere San Carlo har gjort gældende, at ingen af de virksomheder, som er etableret inden for EØF, og med hvem firmaet er i konkurrence, er blevet påført nogen skade, eftersom firmaet leverede den produktionsmængde, hvormed det overskred sine kvotaer, til virksomheder uden for Det europæiske økonomiske Fællesskab.

Dette er der ikke taget hensyn til i den anfægtede beslutning, hvorfor denne er i strid med de ovennævnte bestemmelser. Sådan som bestemmelserne i EKSF-traktatens artikler 3 og 4 er affattet, burde firmaet ikke straffes, men tværtimod

prises for at have anvendt de principper korrekt, som var blevet opstillet af Kommissionen og stadfæstet af Domstolen.

Virkningen af at straffe sagsøgeren for at have leveret 2 000 tons af sin produktion til lande uden for EØF er:

— enten ophæves gevinsten ved levering på grund af den bøde, som de virksomheder, der ikke er rentable, drager fordel af som følge af den støtte, som de tildeles,

— eller et tredjeland drager fordel af leveringsforbudet.

I begge tilfælde diskrimineres det sagsøgende firma på en måde, der er i strid med bestemmelserne i EKSF-traktatens artikler 3 og 4, såvel disses formål som deres ordlyd.

b) Efter Kommissionens opfattelse er dette anbringende, så generelt som det er formuleret, udelukkende en gentagelse af det ovenfor af Kommissionen under punkt 1 behandlede, da det i alt væsentligt er baseret på sagsøgerens påstand om, at det er lovligt at fremstille en i forhold til kvotaen overskydende produktionsmængde til et tredjeland. Kommissionen henviser derfor til sine bemærkninger vedrørende det nævnte punkt.

Vedrørende anbringendet om, at beslutningen er i strid med EKSF-traktatens artikler 3 og 4, gør Kommissionen gældende, at disse bestemmelser kun udgør en del af de bestemmelser, der giver en generel beskrivelse af Kul- og Stålfællesskabets formål, og at de indeholder mere end ti forskellige formål. Det er umuligt at forfølge samtlige disse formål på én gang og derfor nødvendigt at foretage et valg mellem disse formål. Dette gælder navnlig i en kriseperiode, hvor det er berettiget at gennemføre undtagelsesforanstaltninger.

Det er fast retspraksis ved Domstolen, at der med henblik på dette valg samt den indbyrdes afvejning og nødvendige kombination af disse formål tilkommer Kommissionen et vidtgående skøn med hensyn til at gruppere og prioritere EKSF-traktatens formål.

Det fremgår klart, at kvotaordningen fremmer gennemførelsen af de grundlæggende formål, idet den gør det muligt at tilpasse produktionen til efterspørgslen og tilsigter at undgå de endnu mere vanskelige økonomiske og sociale problemer, der kunne opstå ved et brud på ligevægten mellem udbudet og efterspørgslen på de pågældende varer.

Vedrørende sagsøgerens påstand om, at der foreligger en overtrædelse af EKSF-traktatens artikel 33 og artikel 14 i beslutning 2794/80, anfører Kommissionen for det tredje, at de enkelte led i dette anbringende er for upræcist formuleret til, at Kommissionen kan tage stilling dertil.

For det fjerde bestrider Kommissionen sagsøgerens anbringende om forskelsbehandling og anfører, at bøden ikke skal komme de urentable virksomheder til gode, og at det ikke er rigtigt, når det påstås, at tredjelandene drager fordel af et forbud mod levering til disse lande, eftersom der ikke findes et sådant forbud.

Tværtimod ville Kommissionen have forskelsbehandlet virksomhederne, såfremt den havde undladt at bringe kvotaordningen i anvendelse også på de virksomheder, som leverer uden for Fællesskabet, idet disse virksomheder i modsat fald ville have fået en uberettiget fordel i forhold til de virksomheder, som udelukkende arbejder inden for Fællesskabet.

4. Vedrørende anbringendet om, at det sagsøgende firma med urette i den anfægtede beslutning foreholdes ikke at have foretaget de anmeldelser, som er foreskrevet i artiklerne 10 og 14 i beslutning nr. 2794/80

a) Firmaet Ferriere San Carlo gør gældende, at det er et lille familieforetagende, og at det på grund af sit ukendskab til de overordenligt mange bestemmelser, der er indført ved EKSF-direktiverne, i god tro har undladt at foretage de anmeldelser, som er foreskrevet i artiklerne 10 ff. i beslutning 2794/80, idet det antog, at kvotaerne ikke omfattede de produktionsmængder, som firmaet eksporterede til tredjelande.

b) Kommissionen finder dette anbringende ubegrundet såvel i henseende til jus som til faktum.

Hvad angår jus kan ingen påberåbe sig ukendskab til loven, navnlig ikke når det bemærkes, at virksomhederne havde modtaget udførlige oplysninger om, at der var indført en kvotaordning for stål. Hvad angår faktum var der endvidere ikke noget, der forhindrede sagsøgeren i at sætte sig i forbindelse med Kommissionens tjenestegrene med henblik på at erhverve alle de oplsyninger, som var nødvendige.

5. Vedrørende anbringendet om, at den anfægtede beslutning er ulovlig, idet der ikke i beslutningen er taget hensyn til det sagsøgende firmas forhold efter den 31. oktober 1980.

a) Firmaet Ferriere San Carlo anfører, at det midlertidigt indstillede produktionen i november og december 1980 for ikke at overskride de produktionskvotaer, det havde fået pålagt.

Dette finder firmaet er yderligere et bevis på dets gode tro og dets vilje til ikke at overskride de kvotaer, som det havde fået tildelt, efter at det havde udført de ordrer, der var indløbet fra et tredjeland.

b) Kommissionen anfører, at kvotaordningen bygger på kvartalsvise kvotaer og gør det muligt at overføre en del af kvotaen til det efterfølgende kvartal, men at det omvendte ikke er muligt.

Følgelig har det ikke nogen indvirkning på beslutningen om at pålægge det sagsøgende firma en bøde, at firmaet eventuelt nedsatte sin produktion i løbet af det efterfølgende kvartal.

6. Vedrørende anbringendet om, at de sagsøgeren tildelte kvotaer ikke blev ændret på trods af, at firmaet havde forøget sin produktionskapacitet

a) Firmaet Ferriere San Carlo anfører, at det installerede et nyt valseværk efter forud at have underrettet Kommissionen herom, og efter at Kommissionen havde foretaget tre inspektioner i den anledning.

Valseværket medførte en væsentlig forøgelse og rationalisering af sagsøgerens produktion. Det sagsøgende firma mener derfor, at det opfyldte betingelserne i artikel 14 i beslutning nr. 2794/80, artiklerne 13 og 14 i Kommissionens beslutning nr. 1831/81/EKSF af 24. juni 1981 og i artiklerne 14 og 15 i Kommissionens beslutning nr. 1696/82/EKSF af 30. juni 1982.

b) Kommissionen har ikke taget stilling til dette anbringende.

7. Vedrørende anbringendet om, at Kommissionen med urette foreholdt det sagsøgende firma, at det havde overskredet sin kvota for tredje kvartal 1981 med 142 tons

a) Firmaet Ferriere San Carlo gør rede for denne kvotaoverskridelse, som fandt sted efter at firmaet havde forøget sin produktionskapacitet i forhold til de kvotaer, det havde fået tildelt på grundlag af sin tidligere effektive produktionskapacitet.

I den sidste version af sine påstande har det sagsøgende firma anført, at problemet vedrørende den foreholdte kvotaoverskridelse synes at være blevet løst ved tildelingen af en ny kvota, og at den derfor henholder sig til Domstolens afgørelser herom.

b) Kommissionen gør gældende, at der ikke kan tages hensyn til dette anbringende, da det vedrører omstændigheder, som ikke har nogen forbindelse med den anfægtede beslutning og derfor ikke omfattes af nærværende tvist.

B — Vedrørende bødens størrelse

1. Virkningerne af den omtvistede bøde

a) Firmaet Ferriere San Carlo gør gældende, at den pålagte bøde har tvunget det til at lukke virksomheden og afskedige de 30 arbejdstagere, der var ansat.

På grund af firmaets ringe egenkapital og store gæld ville firmaet gå konkurs, om det blev nødsaget til at betale den omtvistede bøde.

b) Kommissionen anfører, at i betragtning af den alvorlige situation på Fællesskabets stålmarked, kan firmaets økonomi — også selv om det antages, at firmaet virkeligt er ude i de vanskeligheder, som det hævder — ikke være til hinder for, at Kommissionen pålægger firmaet en bøde for at sikre, at det overholder Kommissionens beslutning.

2. Vedrørende beregningen af bøden

a) Firmaet Ferriere San Carlo henleder Domstolens opmærksomhed på den anseelige bøde, som firmaet er blevet pålagt, og som er udregnet på grundlag af en takst på 82,5 ECU pr. overskredet ton.

Ifølge EKSF-traktatens artikel 58 kan der højst idømmes en bøde op til et beløb svarende til værdien af den uretmæssige produktion.

Følgelig må bøden, såfremt Domstolen i øvrigt accepterer, at der i det foreliggende tilfælde pålægges en bøde, i stedet for udregnes efter følgende retningslinjer:

— overskridelsestonnagen begrænses til 1 000 tons;

— bøden begrænses til den gevinst, der er opnået på grundlag af overskridelsestonnagen på 1 000 tons, dvs. 56 775 ECU i stedet for den idømte bøde på 165 570 ECU;

— renter på 1 % pr. måned fra den 25. oktober 1982.

b) Kommissionen er af den opfattelse, at det sagsøgende firma ved at spille på betydningen af begrebet »værdien af den uretmæssige produktion« forsøger at opnå en nedsættelse af bøden ved at hævde, at genvinsten på de varer, som var blevet eksporteret til Libyen, udgjorde mindre end 82,5 ECU pr. ton, altså det beløb, der anvendes som grundtakst for beregningen af den pålagte bøde.

Vedrørende dette punkt nøjes Kommissionen med at anføre, at den ikke på nuværende tidspunkt er i stand til at fastslå virksomhedens gevinstmargin på markedet i det pågældende tredjeland.

Kommissionen finder imidlertid, at det under alle omstændigheder ikke er det afgørende problem. Den omstændighed, at virksomheden forsøger at retfærdiggøre kvotaoverskridelsen under henvisning til, at den har eksporteret en produktionsmængde af samme størrelse til Libyen, er ikke ensbetydende med, at der ved bestemmelsen af den uretmæssige produktion i henhold til EKSF-trak-

tatens artikel 58 ved fastsættelsen af bøden skal tages hensyn til værdien af eksporten.

Kommissionens opgave er alene at idømme en sanktion for overskridelsen af kvotaen.

Endelig må begrebet »værdien af den uretmæssige produktion« i EKSF-traktatens artikel 58 efter Kommissionens opfattelse forstås som værdien på markedet, dvs. varens salgspris og ikke gevinstmargenen, således som det hævdes af sagsøgeren.

Følgelig kan der ifølge Kommissionen kun antages at være begået en overtrædelse af EKSF-traktatens artikel 58, såfremt bøden er større end salgsprisen, hvilket ikke er tilfældet i den foreliggende sag.

C — *Vedrørende påstanden om fastsættelse af en frist for betalingen af bøden*

1. For det tilfælde, at Domstolen stadfæster bøden, anfører firmaet Ferriere San Carlo, at der i overensstemmelse med tidligere praksis bør fastsættes en »rimelig frist« for betalingen heraf. Firmaet henviser i den forbindelse til den frist på 15 år og til de renter, som er fastsat i Benelux-lovene og som er kutyme i disse lande, jfr. herved beslutningen af 13. august 1982.

2. Kommissionen bestrider nogen sinde i fortiden at skulle have accepteret en sådan betalingsfrist og renter af den nævnte størrelse.

Den anfører, at det er nuværende praksis at yde frist for betalingen i henhold til Kommissionens beslutning af 5. april 1977, ifølge hvilken henstanden med betalingen af bøden højst må udgøre tolv måneder, hvorunder der skal erlægges bankrenter.

IV — Parternes svar på de af Domstolen stillede spørgsmål

A — Kommissionen svar

— *Spørgsmål a) — 1. og a) — 2.:* Kommissionen har fremlagt de ønskede dokumenter og anmeldelser.

— *Spørgsmål b) — 3.:* Kommissionen har fremlagt kopi af to protokoller for de møder, som den afholdt den 4. og 17. oktober 1980 med de selvstændige erhvervsdrivende i Italien, der fremstiller produkter inden for den nævnte sektor, hvorunder den informerede producenterne om den forestående indførelse af et kvotasystem for stålproduktionen.

— *Spørgsmål b) — 4.:* Kommissionen anfører, at det sagsøgende firma ikke havde udtømt eller overskredet sin produktionskvota på det tidspunkt, hvor beslutning nr. 2794/80 trådte i kraft, dvs. den 31. oktober 1980. Tallene for firmaets produktion i sidste kvartal af 1980 var følgende: oktober: 3 166 tons; november: 2 194 tons; december: 2 439 tons, dvs. i alt 7 798 tons. Da den kvota, som blev tildelt firmaet for fjerde kvartal 1980, og som blev meddelt firmaet den 1. november 1980, udgjorde 5 733 tons, fremgår det ifølge Kommissionen, at firmaet ikke blot fortsatte med at producere i november og december måned, men at det først overskred sin kvota i december måned.

— *Spørgsmål c) — 5.:* Under den inspektion, Kommissionen foretog den 5. februar 1981 hos firmaet Ferriere San Carlo, blev det ikke fastslået, at der skulle være sket nogen ændring i sagsøgerens produktionsanlæg. Ved en skrivelse af 2. juni 1981 underrettede det sagsøgende firma i generelle vendinger Kommissionen om, at den havde foretaget en forbedring af sine produktionsanlæg og som følge heraf anmodede om en tilpasning af sine kvotaer i medfør af artikel 4, stk. 4, i beslutning nr. 2794/80.

Det sagsøgende firma gentog og uddybede sin ansøgning herom i et telex af 22. juni 1981, hvori det meddelte Kommissionen, at det *ville foretage* en ændring af sine produktionsanlæg *i løbet af august måned 1980.*

Denne henvendelse besvarede Kommissionen ved en skrivelse af 7. august 1981, hvori den anmodede firmaet om yderligere oplysninger med henblik på eventuelt at bringe artikel 13 i beslutning nr. 1831/81/EKSF i anvendelse, idet der var tale om investeringer i et nyt anlæg, som skulle sættes i drift efter juli måned 1981.

Ved en skrivelse af 22. september 1981 præciserede firmaet San Carlo, at disse ændringer udgjorde den første fase af en moderniseringsplan, som skulle være afsluttet i december 1981.

Kommissionen foretog herefter yderligere en inspektion den 21. oktober 1981, hvorunder den fastslog, at der ikke var tale om et nyt valseværk eller om et anlæg, som gjorde det muligt at forhøje den hidtidige produktionskapacitet til mindst det dobbelte, hvorfor det var udelukket at yde supplerende kvotaer i medfør af artikel 13 i beslutning nr. 1831/81.

Af denne grund afslog Kommissionen det sagsøgende firmas ansøgning ved en skrivelse, som tilgik firmaet den 27. januar 1982.

Den 24. september 1982 meddelte firmaet San Carlo Kommissionen, at udskiftningen af de gamle anlæg med nye havde antaget et større omfang end oprindeligt forudset, og at arbejdet hermed havde fortsat indtil april 1982.

Kommissionen foretog herefter en ny inspektion den 26. oktober 1982, hvorunder den fastslog, at ændringerne var blevet udført mellem august 1981 og februar 1982, og at firmaet havde mere end fordoblet sin produktionskapacitet på grund af disse forbedringer.

Kommissionen foretog herefter i medfør af artikel 13 i beslutning 1831/81 en tilpasning af produktionskvotaerne *fra fjerde kvartal 1981,* og beslutningen herom blev meddelt firmaet den 22. november 1982.

— *Spørgsmål c) — 6.:* Kommissionen hævder, at det sagsøgende firma ikke har ansøgt om, at artikel 14 i beslutning nr. 2794/80/EKSF bringes i anvendelse.

— *Spørgsmål d) — 7. og d) — 8., 1. og 2. afsnit:* Kommissionen har besvaret disse spørgsmål på nøjagtig samme måde som besvarelsen af de spørgsmål, der blev stillet Kommissionen i sag 234/82, Ferriere di Roè Volciano, under punkterne d) — 6. og 7., 1. og 2. afsnit.

— *Spørgsmål d) — 8., 3. afsnit:* Kommissionen finder kriterierne »merværdi« eller »gevinstmargen« uanvendelige og gør gældende, at det af firmaet San Carlo fremførte eksempel er bevis herpå.

Så vidt Kommissionen kan skønne, lægger sagsøgeren et beløb på 75 000 lire pr. ton til grund, og Kommissionen henviser i den forbindelse til sit svarskrift i sag Roè Volciano.

I denne sag var det nævnte beløb imidlertid begrundet i, at firmaet Roè Volciano's produktion udelukkende består i forarbejdning af produkter for tredjemand.

Da firmaet Ferriere San Carlo ikke opfylder denne betingelse, finder Kommissionen ikke, at der er den fornødne basis for at lægge det beløb til grund, som firmaet anser for at være det rette grundlag for beregningen af den bøde, der er pålagt firmaet.

B — Firmaet Ferriere San Carlo's svar på de stillede spørgsmål

Firmaet har ikke direkte besvaret de syv spørgsmål, som er stillet firmaet af Domstolen.

Uden i øvrigt at knytte nogen kommentarer dertil har firmaet fremlagt en liste over en række dokumenter, som indgik til Domstolens justitskontor den 19. april 1983 (der er tale om 13 dokumenter, som for det væsentligste består i en række sammendrag af firmaets anmeldelser vedrørende den daglige produktion, telexer, regninger, skrivelser fra Kommissionen samt referat af en af regnskabsrevisionerne foretagen kontrol).

— Endvidere har firmaet fremlagt et dokument, som blev registreret på Domstolens justitskontor den 25. april 1983, hvori det angiver hvilke af de spørgsmål, Domstolen har stillet, de enkelte af de ovennævnte dokumenter vedrører.

V — Mundtlig forhandling

Under retsmødet den 21. september 1983 er der afgivet mundtlige indlæg af sagsøgeren ved advokat Fabrizio Massoni og af Kommissionen for De europæiske Fællesskaber ved Sergio Fabro som befuldmægtiget.

Generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 26. oktober 1983.

Præmisser

1 Ved stævning, indgået til Domstolens justitskontor den 17. september 1982, har SpA Ferriere San Carlo i medfør af EKSF-traktatens artikel 36, stk. 2, anlagt sag med påstand om annullation, dels af Kommissionens beslutning af 13. august 1982, hvorved sagsøgeren blev pålagt en bøde i medfør af EKSF-traktatens artikel 58, dels af Kommissionens generelle beslutning nr. 2794/80/EKSF af 31. oktober 1980 om indførelse af et kvotasystem for stålproduktionen for virksomheder i jern- og stålindustrien (EFT L 291, s. 1).

2 Det fastslås i den anfægtede beslutning, at sagsøgeren i strid med ovennævnte beslutning nr. 2794/80 har overskredet den produktionskvota på 5 792 tons for produkter i gruppe IV, som Kommissionen havde tildelt sagsøgeren for fjerde kvartal 1980, med en produktionsmængde på 2 007 tons. Under henvisning til, at det sagsøgende selskab således har overskredet den tildelte kvota med mere end 10 %, pålægges selskabet San Carlo i medfør af artikel 9, stk. 1 og 2, i ovennævnte generelle beslutning en bøde på 2 007 × 82,5 = 165 570 ECU.

3 Under denne sag har det sagsøgende selskab principalt nedlagt påstand om annullation af den omtvistede beslutning om at pålægge bøde, subsidiært påstås bøden nedsat, og mere subsidiært nedlægges påstand om, at Domstolen fastsætter »betingelser og frister« for betaling af bøden på en sådan måde, at der tages hensyn såvel til det sagsøgende selskabs økonomi som til den konjunkturbestemte situation i jern- og stålindustrien.

Påstanden om annullation af den anfægtede beslutning

4 Til støtte for påstanden om annullation har det sagsøgende selskab påberåbt sig følgende anbringender. For det første, at der ikke i beslutningen er taget hensyn til, at kvotaoverskridelsen udelukkende skyldtes eksport til tredjelande, for det andet, at den generelle beslutning nr. 2794/80, som er den anfægtede beslutnings hjemmel, er retsstridig, fordi den er tillagt tilbagevirkende gyldighed, for det tredje, at den anfægtede beslutning er truffet i strid med EKSF-traktatens artikler 3 og 4, for det fjerde, at den anfægtede beslutning er truffet i strid med artikel 14 i beslutning nr. 2794/80 og med EKSF-traktatens artikel 33, for det femte, at den sagsøgeren tildelte kvota ikke blev ændret trods sagsøgerens forøgede produktionskapacitet, og endelig for det sjette, at der ved udstedelsen af den anfægtede beslutning ikke er taget hensyn til det sagsøgende selskabs virksomhed efter den 31. oktober 1980.

Første anbringende

5 Dette anbringende er, at den påtalte kvotaoverskridelse udelukkende skyldes eksporten af to varepartier til Libyen på hver 1 000 tons, som blev afsendt henholdsvis den 10. november og den 4. december 1980. Efter sagsøgerens opfattelse kan Kommissionen ikke pålægge bøde for eksport til tredjelande, så meget desto mere som sagsøgeren derigennem handlede i overensstemmelse med EKSF-traktatens ånd og formål, således som disse kommer til udtryk i artiklerne 3 og 4, hvortil kommer, at sagsøgeren ikke har forvoldt sine konkurrenter i medlemsstaterne noget tab.

6 Som Domstolen tidligere har fastslået i andre domme, er Kommissionen, når foranstaltninger i henhold til EKSF-traktatens artikel 58 kan komme på tale, beføjet til at skønne over, hvorvidt der skal tages hensyn til samhandelen med tredjelande, og Kommissionen skal i den forbindelse ikke blot tilgodese de særlige behov på Fællesskabets marked for jern og stål, men også tage hensyn til Fællesskabets interesser i forbindelserne med tredjelandene. Artikel 58 kan derfor ikke fortolkes således, at Kommissionen skulle være forpligtet til fra kvotaordningen at undtage den produktion, som visse virk-

somheder fortrinsvis ønsker at levere til eksportmarkederne. Følgelig må dette anbringende forkastes.

7 I øvrigt er det ikke — som Kommissionen med rette har gjort gældende — selve eksporten til et tredjeland, der udgør en kvotaoverskridelse, der som sådan er blevet sanktioneret med en bøde, men sagsøgerens samlede produktion i løbet af det pågældende kvartal. Desuden fremgår det af bevisførelsen, at sagsøgeren alene i december 1980, dvs. på et senere tidspunkt end frembringelsen af den produktion, som var bestemt til eksport til et tredjeland, har produceret 2 439 tons jern- og stålprodukter, dvs. en større mængde end den påtalte kvotaoverskridelse.

Andet spørgsmål

8 Dette anbringende er, at den anfægtede beslutnings tilbagevirkende gyldighed er retsstridig af to grunde. Dels blev den første ordre, på 1 000 tons, som sagsøgeren afsendte til et tredjeland den 10. november 1980, effektueret i henhold til en kontrakt indgået den 7. oktober 1980, dvs. før ikrafttrædelsen af beslutning nr. 2794/80, som blev offentliggjort i EF-Tidende den 31. oktober 1980. Dels var der ved beregningen af kvotaoverskridelsen med urette medtaget sagsøgerens produktion for de sidste tre måneder i 1980, mens der normalt ikke tages hensyn til produktionen i oktober måned eller de ordrer, som er indgået og accepteret før den 31. oktober. Sagsøgeren har som følge heraf gjort gældende, at Kommissionen bør nedsætte den påtalte kvotaoverskridelse mindst til halvdelen.

9 Det må hertil bemærkes, jfr. Domstolens praksis (dom af 16. 2. 1982 i sag 258/80, SpA Metallurgica Rumi mod Kommissionen, Sml., s. 487; dom af 16. 2. 1982 i sag 276/80, Ferriera Padana SpA mod Kommissionen, Sml., s. 517), at beslutning nr. 2794/80/EKSF ikke har haft egentlig tilbagevirkende gyldighed, fordi virksomhederne kunne tilpasse deres produktion for november og december måned efter deres kvota for det pågældende kvartal, og således undgå at handle retsstridigt. Selv om retssikkerhedsprincippet i almindelighed forbyder, at en fællesskabsretsakt gives gyldighed fra et tidspunkt, der ligger før aktens offentliggørelse, kan dette rent undtagelsesvis tillades, når det tilstræbte formål fordrer det, og når de berørtes berettigede forventning respekteres behørigt.

10 I det foreliggende tilfælde var det nødvendigt også at inddrage oktober måned for at undgå, at virksomhederne forhøjede deres produktion for denne måned i forventning om en senere nedsættelse.

11 I øvrigt har Kommissionen respekteret de berørtes berettigede forventning ved meddelelsen af 11. oktober 1980 (EFT C 264, s. 1), hvorefter den havde til hensigt at inddrage oktober måned i kvotasystemet, og ved den beslutning, der blev offentliggjort samme dato (EFT L 268, s. 25), som forpligter virksomhederne til at meddele oplysninger om deres produktion for oktober måned 1980.

12 Det fremgår endvidere af de af Kommissionen til sagsakterne indleverede bilag, at Kommissionen den 4. og 17. oktober 1980 afholdt to møder med de uafhængige italienske producenter for at informere dem om gennemførelsen af kvotasystemet for stålproduktionen.

13 Selv om Kommissionen vel ikke præcist angav kvotaernes fremtidige niveau, hvilket kunne forhindre virksomhederne i at drage klare konsekvenser af Kommissionens henstillinger for at undgå, at produktionen overskred deres kvotaer for kvartalet som helhed, findes Kommissionen dog under disse omstændigheder at have underrettet virksomhederne om sine planer.

14 Følgelig må også det andet anbringende, som sagsøgeren har anført til støtte for påstanden, forkastes.

Tredje anbringende

15 Det er selskabet San Carlo's opfattelse, at det ikke har påført sine konkurrenter inden for Det europæiske økonomiske Fællesskab tab, idet merproduktionen i forhold til kvotaen blev leveret til lande uden for Fællesskabet. San Carlo mener derfor, at Kommissionen ikke har taget fornødent hensyn hertil ved udstedelsen af den anfægtede beslutning og således har tilsidesat bestemmelserne i EKSF-traktatens artikler 3 og 4, navnlig de bestemmelser, der pålægger den at tage hensyn til, at virksomhederne har mulighed for at erhverve et minimum af økonomiske midler, opretholde beskæftigelsen og en

tilstrækkelig produktionskapacitet samt at sikre en stadig ekspansion og en modernisering af produktionen.

16 Med dette anbringende, som må forstås som en præliminær indsigelse, drages lovligheden af den generelle beslutning nr. 2794/80 på ny i tvivl.

17 Som Domstolen tidligere har statueret i sager, hvor der har været fremført lignende argumenter (ovennævnte dom af 16. 2. 1982 i sagen Ferriera Padana SpA og dom af 7. 7. 1982 i sag 119/81, Klöckner mod EF-Kommissionen, endnu utrykt), tager den opfattelse, som sagsøgeren har gjort gældende, ikke hensyn til det egentlige formål med artikel 58 i traktatens system. Denne bestemmelse skal nemlig gøre det muligt for Fællesskabet at overvinde en krisesituation, som skyldes en nedgang i efterspørgslen. Den indeholder hjemmel til at indføre et produktionssystem, hvorved følgerne af en tilpasning af produktionen til de formindskede afsætningsvilkår fordeles rimeligt på Fællesskabets jern- og stålindustri som helhed.

18 Den sanering af markedet, som er formålet med disse indskrænkninger, skal gøre det muligt på lang sigt at opretholde eller genoprette virksomhedernes rentabilitet og derigennem i videst muligt omfang at bevare den heraf afhængige beskæftigelse. Modsat sagsøgerens opfattelse forpligter artikel 58 på ingen måde Kommissionen til at sikre den enkelte virksomhed en vis mindsteproduktion, beregnet på grundlag af virksomhedens egne kriterier for rentabilitet og udvikling. Formålet med artikel 58 er derimod at udligne de virkninger, som skyldes indskrænkningerne på grund af konjunkturerne, og fordele dem rimeligst muligt på alle virksomhederne, men ikke at sikre dem et vist minimalt beskæftigelsesniveau, afpasset efter deres produktionskapacitet.

19 Hvad særligt angår de af sagsøgeren påberåbte bestemmelser i EKSF-traktatens artikler 2-4, som omtales i artikel 58, stk. 2, bemærkes, at de generelle formål, som kommer til udtryk i nævnte bestemmelser, til stadighed må søges afstemt indbyrdes, afhængigt af de foreliggende økonomiske omstændigheder, og at ingen af disse formål må prioriteres til skade for de andre. Henvisningen i artikel 58, stk. 2, til formålet »at sikre opretholdelse af

beskæftigelsen«, er knyttet til en reguleringsmekanisme, som Kommissionen ikke i det foreliggende tilfælde har bragt i anvendelse. Hertil kommer, at Kommissionen ikke, da den i henhold til artikel 4, stk. 3, i beslutning nr. 2794/80 tog hensyn til kapacitetens udnyttelsesgrad, overså nødvendigheden i at opretholde beskæftigelsen i videst muligt omfang.

20 Anbringendet må derfor forkastes.

Fjerde anbringende

21 Dette anbringende er, at den anfægtede beslutning er i strid med artikel 14 i beslutning nr. 2794/80 og med EKSF-traktatens artikel 33.

22 Domstolen skal om anbringendet bemærke, at det ikke er tilstrækkelig præcist til, at den kan foretage en prøvelse. Herefter må anbringendet forkastes.

23 Dette anbringende er, at Kommissionen ikke ændrede sagsøgerens kvota for fjerde kvartal 1980 på trods af, at sagsøgeren havde forøget sin produktionskapacitet ved at installere et nyt valseværk. Som følge heraf er det sagsøgerens opfattelse, at den anfægtede beslutning er i strid med artikel 14 i beslutning nr. 2794/80, artiklerne 13 og 14 i beslutning nr. 1831/81 af 24. juni 1981 (EFT L 180, s. 1), og med artiklerne 14 og 15 i Kommissionens beslutning nr. 1696/82/EKSF af 30. juni 1980 (EFT L 191, s. 1).

24 Herom bemærkes for det første, at artikel 4, stk. 4, i beslutning nr. 2794/80 er den eneste bestemmelse, som sagsøgeren med retsvirkning ville kunne påberåbe sig, idet den påtalte kvotaoverskridelse fandt sted i fjerde kvartal 1980. Artikel 4, stk. 4, lyder således:

»I tilfælde af, at virksomheden som følge af et behørigt anmeldt investeringsprogram, hvorom Kommissionen ikke har afgivet negativ udtalelse, efter den 1. juli 1980 sætter et nyt anlæg i drift, tilpasser Kommissionen referenceproduktionen for denne virksomhed på betingelse af, at den konstaterer, at den

nye produktionskapacitet øger den samlede produktionskapacitet for de fire produktgrupper til et niveau, som overstiger den samlede bestående produktionskapacitet for 1979 mindst 15 %«.

...

25 For det andet bemærkes, at det fremgår af bevisførelsen og navnlig af Kommissionens ubestridte besvarelse af Domstolens spørgsmål, at sagsøgeren ganske vist indsendte flere ansøgninger til Kommissionen med henblik på en konstatering af, at sagsøgeren havde forbedret sine anlæg, men at Kommissionen først den 26. oktober 1982 ved en ny inspektion hos sagsøgeren havde fået lejlighed til at konstatere, at denne i et vist omfang havde ændret sine anlæg mellem august 1981 og februar 1982, og at sagsøgeren, efter at disse anlæg var blevet installeret, havde mere end fordoblet sin produktionskapacitet. Kommissionen havde da herefter ved en beslutning, som blev meddelt sagsøgeren den 22. november 1982, i medfør af artikel 13 i beslutning nr. 1831/81 foretaget en tilpasning af de produktionskvotaer, der var tildelt sagsøgeren fra og med fjerde kvartal 1981.

26 Af det anførte følger, at sagsøgeren under ingen omstændigheder har fornødent grundlag for at kræve tilpasning af sin produktionskvota for fjerde kvartal 1980, som er den eneste produktionskvota, der er omstridt i den foreliggende sag. Herefter må også dette anbringende forkastes.

Sjette anbringende

27 Sagsøgerens sidste anbringende er, at den anfægtede beslutning er ulovlig, fordi den ikke tager hensyn til sagsøgerens virksomhed efter den 31. oktober 1980 og navnlig ikke til den omstændighed, at sagsøgeren lukkede fabrikken i november og december 1980 for ikke at overskride sine produktionskvotaer.

28 Domstolen finder at måtte forkaste dette anbringende, dels fordi det af sagsøgeren påberåbte forhold, uanset om det var godtgjort, under alle omstændigheder ikke har nogen betydning for lovligheden af den anfægtede beslutning, dels fordi det fremgår af bevisførelsen, at det af sagsøgeren

nævnte forhold er faktisk urigtigt. I det pågældende kvartal producerede sagsøgeren nemlig 3 166 tons i oktober måned, 2 194 tons i november og 2 439 tons i december. Det sagsøgende selskab kan derfor ikke med rimelighed hævde at have indstillet virksomheden i november og december 1980.

29 På grundlag af det ovenfor anførte må det derfor fastslås, at der ikke kan gives sagsøgeren medhold i den principale påstand om annullation af den anfægtede beslutning.

Den subsidiære påstand om nedsættelse af den pålagte bøde

30 Herom bemærkes for det første, at det femte og det sjette anbringende, som er behandlet ovenfor, og som kan betragtes som fremført såvel til støtte for sagsøgerens påstand om annullation af den anfægtede beslutning som til støtte for påstanden om nedsættelse af den pålagte bøde, er forkastet, idet de er påberåbt med henvisning til faktisk urigtige forhold.

31 For det andet bemærkes, at det sagsøgende selskab ganske vist har gjort gældende, at den bøde, som Kommissionen pålagde det, har tvunget det til at lukke virksomheden og afskedige 30 ansatte. Denne omstændighed findes imidlertid ikke i sig selv at begrunde en nedsættelse af bøden.

32 Som Domstolen tidligere har statueret (dom af 11. 5. 1983 i sagerne 303 og 312/81, Klöckner mod Kommissionen, Sml. 1983, s. 1507), ville produktionskvotasystemet nemlig blive bragt i alvorlig fare, såfremt alle virksomhederne kunne påberåbe sig, at de på grund af alvorlige økonomiske vanskeligheder befandt sig i en nødretssituation og dermed kunne unddrage sig de af Kommissionen pålagte produktionsindskrænkninger og efter forgodtbefindende overskride den tildelte produktionskvota. Udløsningen af en sådan kædereaktion ville føre til systemets sammenbrud, hvorved EKSF-traktatens artikel 58 ville blive helt virkningsløs.

33 Desuden fremgår det af bevisførelsen og navnlig af rapporten vedrørende den kontrol, som selskabet San Carlo's regnskabsrevision foretog den 21. september 1982, at sagsøgerens økonomiske situation vel nok kan siges at

være foruroligende, men at det er revisorernes opfattelse, at selskabet vil kunne bære den yderligere økonomiske byrde, som den af Kommissionen pålagte bøde udgør, forudsat at byrden fordeles tidsmæssigt. Det fremgår imidlertid af bevisførelsen, især det under de mundtlige forhandlinger fremkomne, at Kommissionen er indstillet på et yde sagsøgeren udsættelse med betalingen, forudsat at udsættelsen ikke bliver for lang.

34 For det tredje har Ferriere San Carlo gjort gældende, at den pålagte bøde, som er beregnet på grundlag af en ensartet basis på 82,5 ECU pr. ton overskridelse, er i strid med EKSF-traktatens artikel 58, stk. 4, hvorefter Kommissionen »kan pålægge virksomheder, som overtræder de i medfør af denne artikel trufne beslutninger, bøder op til et beløb svarende til værdien af den uretmæssige produktion«. Sagsøgeren er nærmere af den opfattelse, at bøden højst bør andrage virksomhedens fortjeneste på den uretmæssige produktion og har i den forbindelse henvist til selskabet Roè Volciano's argumenter i stævningen vedrørende sag 234/82.

35 Hertil skal Domstolen bemærke, for det første, at de ovennævnte bestemmelser i EØF-traktatens artikel 58 begrebsmæssigt er baseret på værdien af den uretmæssige produktion og for det andet, at henvisningen til Roè Volciano's opfattelse under alle omstændigheder er ubegrundet, da argumentationen i det væsentlige støttes på, at Roè Volciano udelukkende forarbejder varer for tredjemand, hvilket sagsøgeren ikke gør. Under disse omstændigheder var der ikke særlige grunde til at fravige en strikte anvendelse af bestemmelserne i artikel 58, hvorfor Kommissionen har anvendt artiklen korrekt.

36 Endelig har sagsøgeren henvist til sin gode tro, men Domstolen finder, at der ej heller på dette grundlag vil kunne foretages en nedsættelse af bøden.

37 Under hensyn til det ovenfor anførte må sagsøgerens påstand om nedsættelse af den pålagte bøde forkastes.

Påstanden om, at Domstolen fastsætter »betingelser og frister« for betalingen under hensyn til virksomhedens økonomi og konjunkturerne i jern- og stålindustrien

38 Denne påstand, som i virkeligheden går ud på, at Domstolen udsteder et pålæg til Kommissionen, må klart afvises fra realitetsbehandling, idet alene Kommissionen har kompetence til at indrømme bødefældte virksomheder betalingslettelser.

Sagens omkostninger

39 Ifølge procesreglementets artikel 69, stk. 2, dømmes den part, der taber sagen, til at afholde sagens omkostninger, såfremt der er nedlagt påstand herom. Da selskabet Ferriere San Carlo har tabt sagen, tilpligtes det at afholde sagens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN (femte afdeling)

1. **Sagsøgte frifindes.**

2. **Sagsøgeren betaler sagens omkostninger.**

Galmot Pescatore

Mackenzie Stuart Due Everling

Afsagt i offentligt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 30. november 1983.

Justitssekretæren
efter bemyndigelse

H. A. Rühl

Ekspeditionssekretær

Y. Galmot

Formand for femte afdeling